

ga karjal olliid isse, karjatsed, kes sui aego
 kasurwa rohho ma peäl hobbosed ja weif-
 sed sõõtsid, ja lambad ja sead seina wiisid
 kus parrajalt süa said; ei keeldud ka wet
 neil, sest jõe ja hallika ja kaewo jures an-
 ti iggaühhel jua sedda möda, kui tarwis
 olli. Talwe ülle peti neid hästi üles,
 ei mitte palja põllo põhhoga, waid ka
 heina- ja wiliaga, sest maia- mees teadis,
 et loiused hästi piddades ja toites, maia
 isse saab ülespetud. Menda olli keiklipid-
 di selle loiusse karjaga hea luggu. Hobbo-
 sed ja häriad olliid rammus ja joudsid häs-
 ti kunda ja aastada ja muud tööd teha;
 lehmad andsid rohkeste pima, kust woid
 ja juusto sai tehtud. Lambad nidei ja
 nemmad andsid häid willo, ja sead ja
 puddolojused siggisid korra parrast.

Uga

Uga nende hülka tuli üks rebbane,
 karwal ja pettis. Kaddedusse parrast
 hakkas ta neid pillama ja naerma, ja wi-
 maks neile kurja nou andma. „Eks teie
 leia isse toidust ja mis teil tarwis läb-
 „hää? ütles temma, — mis selle maia-
 „mehhe pilli järeitakse? mis tema kanna
 „kuiete? — eks teie woi osuma kae peäl
 „ellada ja ennast toita, nima ee tööd per-
 „remehhele tete, ja temmale head kasso
 „sadata? — Oh teie rummatud! eks wil-
 „ia orras kasma muudugi teie heaks? eks
 „heimamaad hahanda tete kassuks? mis
 „teie karja — ma peäl agaa läte, karjotse
 „piitsa ja loera hankumist kattes. Teie ep oie
 „karjatid, ep oie kaa jad ega ühhatajat,
 „eag ühematt tarwis.“ Menda praggas se
 karwal pettis rebbane, ja jurem karja hulk
 wot-